

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 18/2016-78

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], obaja bytom [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou S-lawyers, s. r. o., Dostojevského rad 19, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka Mgr. Zuzana Balážová, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015, ako aj namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 50/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 259/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 18/2016-25 zo 14. januára 2016 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015, ako aj pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 50/2013 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 259/2015.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 40/2004-241 z 30. mája 2008 boli sťažovatelia ako žalovaní zaviazaní zaplatiť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobcovia“) spoločne a nerozdielne z titulu náhrady škody sumu 271 552 Sk spolu s 15,5 % úrokom z omeškania. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/2008-315 z 26. januára 2010 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovatelia následne svoje platobné povinnosti vyplývajúce z uvedeného právoplatného rozsudku vrátane úrokov a trov splnili v rámci exekúcie, ktorá sa voči nim viedla. Zaplatili takto celkom 22 477,74 €.

2.1 Nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 71/2011-40 z 9. júna 2011 bol rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 260/2008-315 z 26. januára 2010 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie pri súčasnom vyslovení porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Následne uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 421/2011-373 z 24. apríla 2012 bol zrušený rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Od tej doby prebieha konanie o náhradu škody na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 40/2004, zatiaľ bez meritórneho rozhodnutia.

2.2 Na základe uvedených skutočností sťažovatelia 31. októbra 2012 podali na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, v ktorom sa domáhali toho, aby boli žalobcovia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť 22 477,74 €, teda sumu rovnajúcu sa plneniu, ktoré sťažovatelia zaplatili na základe už zrušeného právoplatného rozsudku. Vec bola na okresnom súde pôvodne zaevidovaná pod sp. zn. 30 Ro 1424/2012.

Po vydaní požadovaného platobného rozkazu žalobcovia podali proti nemu odpor a vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 22 C 50/2013.

Uznesením okresného súdu č. k. 22 C 50/2013-153 z 28. októbra 2014 bolo napadnuté konanie prerušené do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 C 40/2004.

Proti uzneseniu o prerušení konania podali sťažovatelia odvolanie, pričom zároveň na účet okresného súdu zložili 31. decembra 2014 do súdnej úschovy sumu 22 477,74 € (sumu rovnajúcu sa požadovanému plneniu), a to na účel prípadného uspokojenia žalobcov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 s tým úmyslom, že zložením plnenia do súdnej úschovy nedôjde k naplneniu dôvodu na prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 22 C 50/2013 a toto bude môcť riadne pokračovať.

Uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015 bolo uznesenie okresného súdu o prerušení konania potvrdené. Uznesenie bolo sťažovateľom doručené 20. júla 2015.

2.3 Podľa názoru sťažovateľov uvedenými uzneseniami všeobecných súdov došlo k porušeniu ich označených práv podľa ústavy a dohovoru.

K prerušeniu konania došlo v zmysle v tom čase platného a účinného § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Toto ustanovenie má fakultatívnu povahu, nezakladá teda povinnosť súdu konanie prerušiť. Podľa názoru sťažovateľov v konaní o náhradu škody sa nerieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie vo veci vrátenia plnenia, pretože práve konanie o vrátenie plnenia má dočasne usporiadať vzťahy účastníkov oboch konaní tak, aby žiaden z nich neutrpel na svojich právach. Sťažovatelia sú toho názoru, že prerušenie napadnutého konania neprispelo ani k jeho hospodárnosti, práve naopak, účastníkom konania vznikla ujma spočívajúca jednak v ekonomickej sfére sťažovateľov, ale tiež v právnej neistote účastníkov konania. Proti dôvodu hospodárnosti svedčí aj to, že k prerušeniu konania došlo až po viac ako dvoch rokoch od začiatku konania. Podľa sťažovateľov krajský súd svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil, a preto je jeho uznesenie arbitrárne. Obmedzil sa len na konštatovanie výsledkov hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností v spojení so súvisiacimi právnymi ustanoveniami. Uznesenie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľov nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je pre účastníkov konania predvídateľné rozhodnutie. Krajský súd vôbec nezohľadnil skutočnosť, že sťažovatelia zložili do úschovy peňažné prostriedky vo výške požadovaného plnenia. Pritom sťažovatelia týmto úkonom dokázali, že právne postavenie žalobcov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 nebude zhoršené. Finančné prostriedky uložené v súdnej úschove bude možné priamo použiť na prípadne priznanú náhradu škody. Podľa presvedčenia sťažovateľov práve prerušením konania došlo k ujme značného významu na ich strane, ktorí jednak zložili plnenie do súdnej úschovy a jednak suma rovnajúca sa plneniu sa stále nachádza v dispozícii žalobcov, a to napriek skutočnosti, že právny dôvod, na základe ktorého im bolo plnenie poskytnuté, odpadol.

K porušeniu práva na spravodlivý proces dochádza podľa sťažovateľov aj preto, že meritórne rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 nemá relevantný právny význam pre prerušené konanie vedené pod sp. zn. 22 C 50/2013. Rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní náhrady škody žiadnym spôsobom neovplyvňuje rozhodnutie o vydaní bezdôvodného obohatenia získaného na základe neplatného, resp. už neexistujúceho právneho dôvodu (titulu). Podľa sťažovateľov rozhodnutia súdov týkajúce sa vrátenia

plnenia preto, že jeho právny dôvod odpadol, majú upraviť pomery účastníkov skôr, než sa rozhodne o náhrade škody. Návrh sťažovateľov bol podaný na účely usporiadania vzťahov medzi účastníkmi až do vyhlásenia konečného rozhodnutia v konaní o náhradu škody, keďže s ohľadom na nález ústavného súdu je dispozícia plnením zo strany žalobcov neoprávnená a až do konečného rozhodnutia vo veci náhrady škody by žiaden z účastníkov sporu o náhradu škody nemal disponovať plnením protistrany. Účel konania o vrátenie bezdôvodného obohatenia bol postupom všeobecných súdov úplne zmarený a sťažovateľom bol tým v podstate zamietnutý ich návrh ako taký, keďže prípadná povinnosť žalobcov (podľa výsledku sporu) vrátiť plnenie bude vyriešená v konaní o náhradu škody. Postupom všeobecných súdov bolo sťažovateľom okrem iného aj odopreté právo nakladať s vlastným majetkom. Sťažovatelia teda vychádzajú z toho, že skutočnosťou, že konanie vedené pod sp. zn. 22 C 50/2013 je prerušené až do právoplatného rozhodnutia vo veci sp. zn. 4 C 40/2004, je im odopreté právo na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti ďalej namietajú, že konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 22 C 50/2013 dochádza len k prehlbovaniu právnej neistoty účastníkov konania, a tým aj k porušovaniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď sťažovatelia nevyužili možnosť podať z dôvodu nečinnosti sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní predsedovi okresného súdu, neznamená to, že nenaplnili podmienku na uplatnenie svojich práv, čo sa týka prietáhov v konaní pred ústavným súdom. Predseda okresného súdu bol totiž o prietahoch informovaný na základe žiadosti verejnej ochrankyne práv konajúcej na podnet sťažovateľov, ktorá v podstate v ich mene podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Nemožno podľa názoru sťažovateľov vykladať právnu normu tak, aby sťažovatelia splnili podmienku pred podaním sťažnosti ústavnému súdu pre prietahy v konaní podať najprv sťažnosť predsedovi okresného súdu jednak cestou verejnej ochrankyne práv, ale zároveň aj osobne. Takýto výklad právnej normy by bol šikanóznym a upieral by sťažovateľom právo na riadny súdny proces a na riadne uplatnenie ich práv, ktoré sú podľa ich názoru jednoznačne porušované.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom a tým aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádzajú sťažovatelia

z písomného vyjadrenia verejnej ochrankyne práv. Táto vo svojom prípise sp. zn. 3204/2014/VOP z 22. decembra 2014 konštatovala, že konanie sa zatiaľ neprejavilo ako skutkovo a právne obzvlášť zložitú (aj napriek tomu, že ide o konanie s väčším počtom účastníkov). Ide o jednoduchý spor na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na tieto prípady existuje dostatočné množstvo judikatúry. Napriek skutočnosti, že žalobcovia využívajú svoje procesné oprávnenia, a tým objektívne predlžujú konanie, je postup okresného súdu neefektívny a pomalý. Túto skutočnosť dokazuje fakt, že v konaní začatom 30. októbra 2012 okresný súd vykonával všetky potrebné úkony do 20. novembra 2013, kedy si zadovážil všetky dôležité skutočnosti pre rozhodnutie vo veci. Od tohto momentu urobil ďalší úkon až po niekoľkých mesiacoch, a to presnejšie 29. apríla 2014, keď zisťoval stav konania vedeného pod sp. zn. 4 C 40/2004. K ďalšiemu úkonu došlo až 21. júna 2014 (v sťažnosti je nesprávne uvedené 21. júna 2015, pozn.) a následne až v októbri 2014. V dôsledku týchto zistení verejnej ochrankyne práv sťažovatelia tvrdia, že okresný súd bol vo veci skoro 1 rok nečinný. Pritom predmet sporu je pomerne jednoznačný a nekomplikovaný a neexistuje žiadny právny dôvod, pre ktorý by súd vôbec nekonal (nevykonal akýkoľvek úkon) skoro 11 mesiacov. Dôležité je podľa sťažovateľov aj to, že konanie vedené pod sp. zn. 4 C 40/2004 prebieha celkom 10 a pol roka (od februára 2004) a aj na základe tejto skutočnosti sú sťažovatelia toho názoru, že neopodstatneným prerušením konania vedeného pod sp. zn. 22 C 50/2013 dochádza aj k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

2.4 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 2 ústavy SR, právo na ochranu majetku - čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/259/2015-199 zo dňa 30. júna 2015 a uznesením Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 22C/50/2013-153 zo dňa 28. októbra 2014 porušené bolo.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/259/2015-199 zo dňa 30. júna 2015 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 22C/50/2013-153 zo dňa 28. októbra 2014 sa zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava IV. na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- EUR (slovom päť tisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “*

Alternatívne sťažovatelia navrhli vydať tento nález:

„1. *Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na ochranu majetku – čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/259/2015-199 zo dňa 30. júna 2015 porušené bolo.*

2. *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/259/2015-199 zo dňa 30. júna 2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- EUR (slovom päť tisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “*

Sťažovatelia napokon požadujú, aby ústavný súd vydal meritórne rozhodnutie o sťažnosti bezodkladne (prednostne), keďže pretrvávanie stavu, keď žalobcovia odmietajú dobrovoľne vydať sťažovateľom bezdôvodné obohatenie, spôsobuje sťažovateľom nezvratné následky na zdraví a živote tak ich samotných, ako aj osôb im blízkych.

3. Z vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3084/2016 z 2. marca 2016 doručeného ústavnému súdu 7. marca 2016 vyplýva, že označené práva sťažovateľov

neboli porušené. Podpredsedníčka okresného súdu popísala chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom v napadnutom konaní, z ktorého podľa nej vyplýva, že okresný súd nekonal vo veci s významnými priet'ahmi, a dodala, že podľa jej názoru vec nie je skutkovo a právne zložitá, ide o štandardnú rozhodovaciu agendu. Je síce pravdou, že doterajšia činnosť okresného súdu nebola optimálna (keďže v jeho doterajšom priebehu došlo aj k obdobiam nečinnosti), avšak po oboznámení sa so stanoviskom verejnej ochrankyne práv sa vo veci priebežne konalo. Podpredsedníčka okresného súdu na záver svojho vyjadrenia uviedla, že súhlasí, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

4. Z vyjadrenia predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 3115/16 z 29. februára 2016 doručeného ústavnému súdu faxom 1. marca 2016 a poštou 7. marca 2016 vyplýva, že trvá v celom rozsahu na argumentácii podrobne uvedenej v uznesení krajského súdu, ktorú zároveň aj opakuje. Podľa názoru predsedu senátu neopodstatnená je aj námietka o vyvolaní zbytočných priet'ahov v odvolacom konaní, keď z obsahu spisu je zrejmé, že vec napadla krajskému súdu 2. júna 2015 a krajský súd o odvolaní rozhodol 30. júna 2015. Znamená to, že vec nebola na krajskom súde ani len jeden mesiac. Neobstojí ani námietka, podľa ktorej dôvod prerušenia konania odpadol tým, že sťažovatelia zložili spornú sumu do úschovy. Podstatné je aj to, že dobu dôvodného prerušenia konania nemožno považovať za zbytočné priet'ahy. Na základe týchto argumentov považuje predseda krajského súdu sťažnosť za nedôvodnú. Predseda krajského súdu na záver svojho vyjadrenia uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

5. Z repliky právnej zástupkyne sťažovateľov doručenej ústavnému súdu 24. marca 2016 vyplýva, že sťažovatelia trvajú na tom, že došlo k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru, pričom rozhodujúce fakty opakujú a zdôrazňujú.

6. Ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 18/2016-25 zo 14. januára 2016, vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu, ako aj repliku sťažovateľov aj žalobcom, aby sa aj oni mohli vyjadriť vo veci samej, keďže rozhodnutím ústavného súdu by aj oni mohli byť dotknutí na svojich právach.

Z vyjadrenia žalobkyne [REDAKOVANÉ] doručeného ústavnému súdu 6. apríla 2016 vyplýva, že sa stotožňuje s názorom okresného súdu a krajského súdu, podľa ktorého nie je dôvod považovať exekučne vymoženú sumu za bezdôvodné obohatenie. Spor vedený okresným súdom pod sp. zn. 4 C 40/2004 stále pokračuje, pričom z prisúdenej čiastky 22 477,74 € dostali žalobcovia len 18 574,80 €, lebo zvyšok sumy tvorili súdne trovy a odmena súdnej exekútorky. Sťažovatelia napriek tomu požadujú celú sumu od žalobcov, pričom žalujú aj súdnu exekútoriku. V súvislosti s tvrdenými pried'ahmi v súdnom konaní považuje žalobkyňa za logické, že najprv musí byť rozhodnuté v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004.

7. Vzhľadom na to, že sťažovatelia trvali v danej veci na ústnom pojednávaní, ústavný súd nariadil vo veci verejné pojednávanie na 8. september 2016 o 13.00 h.

Dňa 7. septembra 2016 bolo ústavnému súdu doručené podanie právnej zástupkyne sťažovateľov, v ktorom ospravedlnila svoju neúčast' a neúčast' sťažovateľov na nariadenom pojednávaní, pričom uviedla, že v odpovedi *„na výzvu súdu, z dňa 21.03.2016, v bode č. 2 trval právny zástupca na konaní ústneho pojednávania. Na záver si preto právny zástupca dovoľuje pozmeniť uvedené stanovisko a právny zástupca už naďalej netrvá na ústnom pojednávaní“*.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

8. Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 22 C 50/2013-153 z 28. októbra 2014. Podľa názoru krajského súdu prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP závisí od úvahy súdu, preto odvolací súd by mohol spochybníť prvostupňové rozhodnutie o prerušení

konania len vtedy, ak by bolo arbitrárne, t. j. ak by nebolo vôbec odôvodnené, alebo ak by bolo výsledkom aplikácie príslušnej procesnej normy v zjavnom rozpore s jej účelom a zmyslom. V danej veci však o takýto prípad nejde. Vychádzajúc zo skutočnosti, že bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom ustanovených podmienok, a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, súdu rozhodujúcemu o žalobe vydať bezdôvodné obohatenie naisto nepostačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené (nie je rozhodujúce, či plnenie bolo dobrovoľné, alebo vymožené v exekučnom konaní), bolo následne zrušené, resp. došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotno-právnom základe. Ak právny dôvod plnenia tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva, a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod reálne nespočíval v hmotnom práve (5 MCdo 17/2009). O bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod odpadol, ide tiež v prípade poskytnutia plnenia na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku zrušené. Vo všetkých týchto prípadoch môže dôjsť k novému prerokovaniu veci a k vydaniu rozhodnutia, ktoré je buď totožné, alebo iné než rozhodnutie pôvodné, ktoré bolo dôvodom pre plnenie a splnenie hmotno-právnej povinnosti. Tento právny dôvod trvá aj v prípade zrušenia rozsudku, ktorý ho deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dovtedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku. V danej veci rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody vydané nebolo a stále o ňom prebieha konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C 40/2004, ktoré nie je dosiaľ právoplatne ukončené. Keďže nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nezávisí len od samotnej skutočnosti, že pôvodné rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené, bolo zrušené, ale dôležité je aj to, či právny dôvod tohto plnenia spočíva na reálne existujúcom hmotno-právnom základe, okresný súd

postupoval správne, ak konanie prerušil do právoplatného skončenia konania, v ktorom sa rieši otázka hmotno-právneho základu plnenia sťažovateľov. Ak teda v čase rozhodovania súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia naďalej prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka hmotno-právneho základu plnenia, t. j. či sťažovatelia budú povinní žalobcom nahradiť škodu, je spravidla daný dôvod na prerušenie konania o vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. O bezdôvodnom obohatení bude možné hovoriť až potom, keď okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004 právoplatne rozhodne o žalobe žalobcov tak, že ju zamietne. Správnosť záverov okresného súdu nemohla spochybníť ani tá skutočnosť, že sťažovatelia zložili do úschovy okresného súdu žalovanú sumu s cieľom uspokojenia žalobcov pre prípad ich úspechu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 40/2004, keďže dôvodom prerušenia konania podľa citovaného ustanovenia je len existencia konania, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, pričom zloženie peňažnej sumy do úschovy okresného súdu takéto konanie nepredstavuje.

9. Z prípisu súdnej exekútorky JUDr. Anny Dírerovej sp. zn. EX 71/10 z 27. decembra 2010 adresovaného sťažovateľom vyplýva, že na základe rozsudku okresného súdu č. k. 4 C 40/2004-241 z 30. mája 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 260/08-315 z 26. januára 2010 bola v prospech žalobcov vymožená od sťažovateľov suma celkom 22 477,74 €.

10. Z potvrdenia okresného súdu sp. zn. 65 U/1/2015 z 13. februára 2015 vyplýva, že sťažovatelia zložili do úschovy 31. decembra 2014 na účet okresného súdu sumu 22 477,74 €.

11. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 50/2013 (pôvodne pod sp. zn. 30 Ro 1424/2012):

Dňa 31. októbra 2012 podali sťažovatelia na okresnom súde proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] návrh na vydanie

platobného rozkazu, v ktorom sa domáhali toho, aby boli odporcovia z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spoločne a nerozdielne zaviazaní zaplatiť im 22 477,74 €. Vec bola na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 30 Ro 1424/2012.

Dňa 13. novembra 2012 okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 6. decembra 2012 sťažovatelia doručili okresnému súdu upravené tlačivo platobného rozkazu „z dôvodu zmeny trov konania“.

Dňa 15. januára 2013 okresný súd vyzval sťažovateľov na špecifikáciu trov konania.

Dňa 21. januára 2013 bola okresnému súdu doručená špecifikácia trov konania.

Dňa 28. februára 2013 okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 30 Ro 1424/2012-43.

Dňa 19. marca 2013 odporcovia podali proti uvedenému platobnému rozkazu odpor a napadnuté konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia navrhli prerušiť do právoplatného skončenia veci o náhradu škody vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 40/2004. Odporcovia zároveň požiadali okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 15. apríla 2013 bola vec prevedená do registra „C“ a bola zaevidovaná pod sp. zn. 22 C 50/2013.

Dňa 18. júna 2013 okresný súd zaslal odporcom tlačivo na oslobodenie od súdnych poplatkov na vyplnenie.

Dňa 28. júna 2013 sťažovatelia podali návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 26. júla 2013 okresný súd návrh sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia uznesením zamietol.

Dňa 21. augusta 2013 sťažovatelia podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí ich návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Dňa 23. augusta 2013 odporcovia doručili okresnému súdu vyplnené tlačivá na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 28. augusta 2013 okresný súd vyzval sťažovateľov na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

Dňa 13. septembra 2013 sťažovatelia uhradili súdny poplatok za podané odvolanie.

Dňa 11. októbra 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o podanom opravnom prostriedku.

Dňa 11. novembra 2013 krajský súd uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh sťažovateľov na vydanie predbežného opatrenia, potvrdil.

Dňa 20. novembra 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 29. apríla 2014 bol v spise zaznamenaný úradný záznam o tom, že súd zisťoval stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 40/2004.

Dňa 21. júla 2014 bol daný pokyn na pripojenie spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 40/2004 na nahliadnutie.

Dňa 22. júla 2014 bol pripojený spis okresného súdu sp. zn. 4 C 40/2004.

Dňa 14. októbra 2014 bol v spise zaznamenaný úradný záznam o tom, že vo veci sp. zn. 4 C 40/2004 bolo nariadené pojednávanie.

Dňa 17. októbra 2014 okresný súd uznesením rozhodol o žiadosti odporcov o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 28. októbra 2014 uznesením okresného súdu č. k. 22 C 50/2013-153 z 28. októbra 2014 bolo napadnuté konanie prerušené do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 C 40/2004.

Dňa 30. decembra 2014 sťažovatelia podali odvolanie proti uvedenému uzneseniu o prerušení konania.

Dňa 12. februára 2015 okresný súd vyzval sťažovateľov na predloženie potrebného počtu rovnopisov odvolania.

Dňa 11. marca 2015 sťažovatelia reagovali na uvedenú výzvu okresného súdu.

Dňa 20. marca 2015 okresný súd zaslal odvolanie sťažovateľov odporcom na prípadné vyjadrenie.

Dňa 2. júna 2015 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľov.

Dňa 30. júna 2015 krajský súd uznesením č. k. 6 Co 259/2015-199 napadnuté rozhodnutie okresného súdu o prerušení konania potvrdil.

Dňa 10. júla 2015 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 13. júla 2015 bolo uznesenie krajského súdu č. k. 6 Co 259/2015-199 doručované účastníkom konania.

Dňa 24. novembra 2015 bol spis daný „na lehotu 3 mesiace“.

Dňa 18. februára 2016 okresný súd zisťoval stav konania vedeného pod sp. zn. 4 C 40/2004.

III.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

13. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či

a) uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o prerušení konania sp. zn. 22 C 50/2013, bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

b) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 50/2013 (pôvodne pod sp. zn. 30 Ro 1424/2012), ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 259/2015 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 259/2015-199 z 30. júna 2015

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Sťažovatelia sú predovšetkým presvedčení, že konanie o ich žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia nemalo byť prerušené, pretože v dôsledku zrušenia skoršieho právoplatného rozsudku, na základe ktorého prostredníctvom exekúcie žalobcami tvrdenú pohľadávku uhradili, majú bez ďalšieho nárok na vrátenie exekučne vymoženého plnenia. Tento ich nárok nezávisí od toho, či nároky žalobcov budú alebo nebudú napokon uznané za dôvodné. Podstatné je podľa sťažovateľov aj to, že celú sumu požadovanú žalobcami zložili do depozitu, takže nárok žalobcov (ak by bol uznaný za dôvodný) je v každom prípade zabezpečený.

Podľa názoru okresného súdu a krajského súdu prerušenie konania bolo namieste, pretože najprv musí byť rozhodnuté o nároku uplatnenom žalobcami a len potom možno posúdiť, či žalobcovia získali alebo nezískali bezdôvodné obohatenie na úkor sťažovateľov na základe plnenia podľa právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený ústavným súdom.

Žalobkyňa [REDAKOVANÉ] sa stotožňuje s názorom okresného súdu a krajského súdu o tom, že žalobcovia sa bezdôvodne neobohatili. Rovnako aj z hľadiska tvrdených prietáhov v konaní je podľa nej logické, aby sa najprv rozhodlo o nárokoch žalobcov.

14.1 Z pohľadu ústavného súdu v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 259/2015 a jeho uznesením z 30. júna 2015 treba konštatovať, že rozhodujúce skutkové okolnosti nie

sú medzi účastníkmi konania nijako sporné a v plnom rozsahu vyplývajú aj z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii. Je teda nepochybné, že rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 40/2004-241 z 30. mája 2008 (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu) boli sťažovatelia zaviazaní zaplatiť žalobcom náhradu škody s úrokmi z omeškania a s trovami konania. Žalobcovia celú právoplatne prisúdenú pohľadávku od sťažovateľov exekučne vymohli. Následne ústavný súd právoplatný rozsudok zrušil a žaloba žalobcov bola (krajským súdom) vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom k vydaniu nového rozhodnutia vo veci samej dosiaľ nedošlo. Sťažovatelia podali žalobu o vrátenie plnenia poskytnutého žalobcom v rámci exekúcie, a to na tom základe, že právny titul plnenia, teda právoplatný rozsudok, bol v neskoršom konaní zrušený. Ani v tomto konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 22 C 50/2013 nebolo dosiaľ rozhodnuté a konanie bolo právoplatným uznesením (tvoriacim predmet sťažnosti) prerušené do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 4 C 40/2004.

V okolnostiach danej veci je sporná medzi účastníkmi konania otázka právneho posúdenia existujúcej procesnoprávnej situácie, keď sú súbežne vedené dve konania medzi tými istými účastníkmi, ktorých skutkový základ je rovnaký, pričom je zrejmá aj vzájomná kauzálna súvislosť predmetu oboch konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd konštatuje, že právne stanovisko krajského súdu v danej veci, podľa ktorého v danom prípade na rozhodnutie o žalobe sťažovateľov domáhajúcich sa vydania bezdôvodného obohatenia nepostačuje zistenie, že právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo titulom exekučného plnenia, bolo následne zrušené, treba akceptovať. Zrušenie právoplatného rozhodnutia v danom prípade nezakladá bez ďalšieho právo sťažovateľov na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe.

Názor sťažovateľov, podľa ktorého zrušenie právoplatného rozsudku zakladá samo osebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, by bol akceptovateľný iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky, čo však v tejto veci nie je splnené, keďže išlo o rozsudok deklaratórnej povahy. Znamená to, že zrušeným právoplatným rozsudkom bola len deklarovaná (nie teda konštituovaná) existencia hmotnoprávneho dôvodu plnenia. Samotné právoplatné rozhodnutie preto nepredstavovalo právny dôvod plnenia (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ale len formu autoritatívnej súdnej ochrany dôsledkov existencie tohto právneho dôvodu.

Per eliminationem možno dospieť k záveru, že právoplatný rozsudok súdu bude právnym dôvodom plnenia (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) len vtedy, ak sa právoplatnosťou rozsudku konštituuju (zakladajú, menia alebo rušia) práva a povinnosti subjektov právnych vzťahov. Ak bude takýto rozsudok na základe mimoriadneho opravného prostriedku zrušený, potom pôjde o právny dôvod plnenia, ktorý dodatočne odpadol (v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

Uvedený záver potvrdzuje správnosť rozhodujúcej úvahy krajského súdu, podľa ktorej o žalobe sťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bude možné rozhodnúť len potom, čo sa vyrieši, či pohľadávka žalobcov voči sťažovateľom (ktorá bola už exekučne vymožená) je dôvodná. Ak by sa totiž táto pohľadávka napokon ukázala ako dôvodná, potom by plnenie získané žalobcami od sťažovateľov nebolo možné považovať za

bezdôvodné obohatenie. Práve táto rozhodujúca otázka sa rieši v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 40/2004, a preto je namieste, aby pred rozhodnutím o uplatnenom nároku s'ťažovateľov na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo najprv rozhodnuté o dôvodnosti či nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcov na náhradu škody.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti nebolo možné tejto časti s'ťažnosti vyhovieť.

15. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 50/2013 (pôvodne pod sp. zn. 30 Ro 1424/2012) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 259/2015

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie

účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

15.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

15.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľov.

15.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný od 20. novembra 2013 do 17. októbra 2014 (jedenásť mesiacov). Úkony, ku ktorým v tomto období došlo, neboli úkonmi vo veci samej a v konečnom dôsledku sa týmito úkonmi iba oddialilo vydanie uznesenia o prerušení konania, k čomu napokon došlo 28. októbra 2014.

Podľa názoru ústavného súdu v konečnom dôsledku nemožno dospieť k záveru o porušení označených práv, a teda ani v tejto časti vyhovieť sťažnosti.

Zbytočné priet'ahy v konaní vidia sťažovatelia jednak v nečinnosti okresného súdu v trvaní asi 11 mesiacov, ale aj v nimi tvrdenom nezákonnom prerušení konania, na ktorom sa podieľal tak okresný súd, ako aj krajský súd.

Tvrdená zodpovednosť okresného súdu a krajského súdu za priet'ahy v konaní spôsobené jeho nezákonným prerušením je bez ďalšieho vylúčená už deklarovaným záverom ústavného súdu, že prerušenie konania treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za akceptovateľné.

Z dôvodu prerušenia napadnutého konania pred okresným súdom 28. októbra 2014, ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v rozhodnutí o prerušení konania, nemôžu sa v prerušovanom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým k naplneniu účelu označeného základného práva, tak ako to už bolo uvedené. Podľa judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03).

Hoci prietahy v konaní vedenom okresným súdom v rozsahu 11 mesiacov sú na hranici akceptovateľnosti, z hľadiska ústavnoprávnej relevancie tejto skutočnosti sa javí podľa názoru ústavného súdu ako rozhodujúce, že márnym uplynutím tohto obdobia sa iba oddialilo rozhodnutie o prerušení konania. Znamená to, že aj keby k prerušeniu konania došlo skôr, meritórne rozhodnutie vo veci by sa prakticky rovnakým spôsobom oddialilo. Za uvedených okolností preto zbytočné prietahy spôsobené okresným súdom nemajú dostatočnú ústavnoprávnu intenzitu, a preto ústavný súd ani v tejto časti nemohol sťažnosti vyhovieť.

16. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2017